

Okolnost, že trestní řízení pro podvod bylo proti soukromému obžalobci zastaveno, nevylučuje zdar důkazu pravdy, že je švindlér (Teppichschwindler).

(Rozh. ze dne 11. dubna 1930, Zm I 551/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v České Lípě ze dne 16. května 1929, jímž byli obžalováni podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle § 488 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje zmateční důvody podle § 281 čís. 4, 5, 9b) tr. ř. Uplatňujíc zmatek čís. 5 § 281 tr. ř. vytýká stížnost napadenému rozsudku vnitřní rozpor, ano se v rozsudku zjišťuje, že trestní řízení pro zločin podvodu bylo proti stěžovateli zastaveno a přesto jest v rozsudku označován za podvodníka s koberci. Zjištění ta, nehledíc ani k tomu, že se v rozsudku jen zjišťuje, že se obžalovanému podařil důkaz pravdy, že obžalovaný je »Teppichschwindler«, a že jen slovo »Teppichschwindler« jest tam nesprávně přeloženo slovem »podvodník s koberci«, nebylo by v rozporu, neboť okolnost, že trestní řízení proti stěžovateli pro podvod bylo zastaveno, nevylučovala by logicky druhý úsudek, nanejvýš, any důvody zastavení nejsou známé. Stížnost, uplatňujíc zmateční důvod podle § 281 čís. 9 písm. b) tr. ř., vytýká, že se důkaz, že stěžovatel jest podvodníkem s koberci, obžalovanému nepodařil, an neprokázal, že stěžovatel měl podvodný úmysl. Výtku stačí poukázati na to, že se v rozsudku zjišťuje, že se obžalovanému podařil důkaz pravdy, že obžalovaný je »Teppichschwindler« a že jen slovo »Teppichschwindler« je v rozsudku nesprávně přeloženo slovem podvodník s koberci. Stížnost, nedbajíc toho, že se v rozsudku praví, že se podařil důkaz, že obžalovaný je »Teppichschwindler« nikoliv »Teppichbetrüger« (podvodník s koberci)«, nedrží se mezí § 288 čís. 3 tr. ř. K tomu jest dodati, že se slovo šalič, švindlér (Schwindler) nekryje co do smyslu se slovem podvodník (Betrüger), neboť k švindlérství se nevyžaduje úmysl poškozovací, nutný pro právní pojem podvodu. Stěžovatel není označován za podvodníka (Betrüger), nýbrž za šaliče, švindlěře (Schwindler).

Čís. 3839.

Byl-li trest uložený podmíněčně rozhodnutím presidenta republiky z 19. října 1928 promínut s účinkem § 1 zák. o podmíněném odsouzení tak, že se dnem 28. října 1928 považovala zkušební lhůta za uplynulou, pokládá se podle § 1 zák. o podmíněném odsouzení za to, že odsouzený

nebyl odsouzen, jen, osvědčil-li se skutečně v oné lhůtě; došlo-li do roka po době zkušební proti němu k trestnímu řízení pro čin spáchaný v době zkušební, které skončilo odsuzujícím rozsudkem, jest naříditi dodatečně výkon onoho odloženého trestu podle § 18 odst. (2) zák. o pod. ods.; vylučuje proto ono odsouzení (pro čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné) přes usnesení o amnestii podmíněný odklad trestu nově uloženého.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1930, Zm I 647/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. srpna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 c) tr. zák. a přestupkem podle § 36 zbrojního patentu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Z výtek, že měl soud při výměře trestu přiznati zachovalost jako polehčující okolnost a při rozhodování o přípustnosti podmíněného odsouzení přihlížeti k tomu, že trest tříměsíčního těžkého žaláře, uložený obžalovanému podmíněčně rozsudkem z 21. června 1928, byl podle rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928 amnestován, spadá tato námitka pod důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 11 tr. ř., není však oprávněna. Obžalovaný byl odsouzen oním rozsudkem podmíněčně na tři roky k trestu tříměsíčního těžkého žaláře. Použitím amnestie z 19. října 1928 byl mu podle pravoplatného usnesení z 8. listopadu 1928 tento trest prominut; to však podle posledního odstavce a podle čl. III. odst. (2) onoho rozhodnutí mělo k 28. říjnu 1928 jen účinek podle § 1 zákona o podmíněném odsouzení, že se totiž považovala dnem 28. října 1928 za uplynulou zkušební lhůta; jen tehdy, osvědčil-li se v ní odsouzený skutečně, pokládá se podle § 1 uv. zákona za to, že nebyl odsouzen. Poněvadž v době usnesení z 8. listopadu 1928 nebylo proti obžalovanému zahájeno trestní řízení pro trestný čin, který je předmětem nového odsouzení, ač jej spáchal podle zjištění rozsudku již dne 5. října 1928, tedy v době zkušební, nebylo tehdy překážky, by amnestie presidenta republiky podle rozhodnutí z 19. října 1928 nebylo na obžalovaného použito, ovšem jen s účinkem právě vytčeným. Jakmile však dne 5. dubna 1929, tedy do roka po době zkušební, končící dnem 28. října 1928, došlo proti stěžovateli k trestnímu řízení pro zločin podvodu, spáchaný v době zkušební dne 5. října 1928, které se končí nyní rozsudkem odsuzujícím pro tento zločin, musí býti podle § 18 odst. (2) zákona o podm. ods. nařízen dodatečně výkon odloženého trestu tříměsíčního těžkého žaláře z rozsudku z 21. června 1928. Pouhé zkrácení zkušební lhůty rozhodnutím presidenta republiky z 19. října 1928 neprojevalo proto účinek podle odstavce (2) § 1 zákona o podmíněném odsouzení, že se pokládá za to, že vinník nebyl odsouzen, když nesplnil další pod-

mínky tohoto ustanovení, že se v době zkušební osvědčil. Jeho dřívější odsouzení pro zločin krádeže, s nímž byla spojena ztráta práva volebního a u něhož byla výslovně zjištěna i pohnutka nízká a nečestná, vylučuje přes usnesení o amnestii podmíněný odklad trestu nově uloženého, a nalézací soud správně z tohoto důvodu vyloučil odklad trestu. Důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 11 tr. ř. jest tedy uplatněn neprávem.

Čís. 3840.

Odstranění příslušenství nemovitosti exekutem za exekučního řízení před přechodem do držby vydražitele (před odevzdáním nemovitosti) není krádeží, nýbrž jest je po případě posuzovati s hlediska § 1 (3) zákona o maření exekuce, stalo-li se před, a za zpronevěru, stalo-li se se po příklepu.

Pojem »příslušenství«.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1930, Zm II 274/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 17. května 1929, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák. v příčině věcí pod bodem I a), b) v rozsudečném výroku uvedených, zrušil rozsudek nejen v napadené části, nýbrž podle § 290 tr. ř. v celém rozsahu, pokud jím byla obžalovaná uznána vinnou přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák. a věc přikázal příslušnému nyní okresnímu soudu v Jihlavě, by o ní znova jednal a rozhodl. Zprošťující výrok zůstal tímto rozhodnutím nedotčen.

D ů v o d y:

Podle skutkových zjištění rozsudku byla vedena v roce 1927 proti obžalované a proti jejímu manželi exekuce vnucenou dražbou jejich mlýnské usedlosti a usnesením okresního soudu v Třebíči ze dne 22. listopadu 1927 byl udělen na celou nemovitost příklep předražitelům Aloisu S-ovi a Anně D-ové, provdané později S-ové. Tímto příklepem nabyli předražitelé ve smyslu §§ 156 a 237 ex. ř. vlastnictví k vydražené nemovitosti. Podle dalšího rozsudkového skutkového zjištění bylo dne 27. listopadu 1927 prováděno nucené vyklizení obžalované a odevzdání nemovitosti předražitelům; při tom bylo zjištěno, že schází řada věcí v odhadním protokole ze dne 30. dubna 1927 jednak uvedených, jednak sice výslovně nejmenovaných, přes to však tvořících podle názoru nalézacího soudu příslušenství budov nemovitosti. Pro odstranění těchto předmětů bylo zahájeno proti obžalované trestní řízení a podána obžaloba pro zločin krádeže; byla vyřízena napadeným rozsudkem, jímž byla obžalovaná jednak uznána vinnou krádeží některých předmětů v celkové ceně 1.075 Kč a odsouzena pro přestupek podle § 460 tr. zák.,